

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118 0 Р 000516 09 Rev
Бања Лука, 12.8.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Дарка Осмића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужиле Љ. К. из Н., коју заступа М. Ш., адвокат из Н., против тужене О. Н., коју заступа Правобранилаштво РС, Сједиште замјеника у Т., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда у Требињу број 015-0-Гж-09-000042 од 25.05.2009. године, на сједници одржаној 12.8.2010. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Требињу - Одјељења у Н. број 095-1-П-07-000 009 од 05.01.2009. године поништена су рјешења тужене О. Н. број 02-012-661/06 од 17.10.2007. године и број 02-012-661 од 26.11.2007. године и обавезана тужена да ријешити радно-правни статус тужиле Љ. К. из Н. и накнади јој трошкове парничног поступка у износу од 750,00 КМ, све у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број 015-0-Гж-09-000 042 од 25.05.2009. године одбијена је жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда.

Ревизију је изјавила тужена против другостепене пресуде због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом “да се усвоји ревизија тужене”.

Тужилца је у одговору на ревизију тужене оспорила наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Тужилца у тужби захтјевом тражи да се пониште рјешења, тужене о њеном радно-правном статусу број 02-012-661/06 од 17.10.2007. године и број 02-012-661 од 26.11.2007. године којим је одбијен приговор тужиле против

рјешења начелника О. Н. број 02-012-661/06 од 17.10.2007. године као и захтјев да се тужена обавезе да са тужилом успостави радно-правни статус у року од 30 дана по правоснажности пресуде.

Првостепени суд је утврдио да је тужилца од 02.02.1997. године била у радном односу у Заједници становања у Н. на радном мјесту финансијског књиговође. Да од 2003. године нигдје не ради али да је евидентирана као радник СИЗ-а становања Н. и да не прима плату. Да је од 01.9.2004. године била у радном односу у Предузећу Г. д.о.о. Н. гдје је радила 4 сата дневно и да у том предузећу не ради од подношења тужбе у овом спору. Да из рјешења начелника тужене број 02-012-661/06 од 17.10.2006. године произилази да је тужилца са средњом стручном спремом, радник бившег СИЗ-а становања Н. и да се „преузима у административну службу тужене“ од 25.09.2006. године (став 1. изреке рјешења). Да због немогућности распоређивања на одговарајуће радно мјесто именованој радни однос престаје 03.12.2007. године и признају јој се права на: плату за радно вријеме од 4 сата дневно за период од 25.09.2006. године до 03.12.2007. године, којој је одређена плата тако што се цијена рада помножи са коефицијентом од 3,5 увећана по основу укупног радног стажа који износи 0,5% за сваку годину радног стажа (став 2. изреке рјешења) отказни рок у трајању од 45 дана рачунајући од 17.10.2007. године” (тачка 3. изреке рјешења). Тужилца је првостепеном суду доставила тужбу 09..2.2007. године.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови закључују, “да је по одредби члана 11. став 2. Закона о измјенама и допунама Закона о приватизацији државних станова, тужена општина била дужна да у року од 90 дана ријеша радно-правни статус бившим радницима СИЗ-а становања, међутим, да тужена побијаним рјешењем је примила тужилцу у радни однос али да је никада није позвала да дође на посао према рјешењу о преузимању у административну службу тужене што значи да јој није омогућила да ради на новим пословима и радним задацима”. Зато су нижестепени судови удовољили тужбеном захтјеву тужилце.

Одлуке нижестепених судова су правилне.

Према одредби члана 11. Закона о измјенама и допунама Закона о приватизацији државних станова („Службени гласник РС“, број 70/06) који је ступио на снагу 25.7.2006. године, измјењена је одредба члана 65. Закона о приватизацији државних станова („Службени гласник РС“, број 11/00, 20/00, 18/01, 35/01, 47/02, 65/03, 3/04, 70/04, 2/05, 67/05, 118/05 и 70/06, у даљем тексту: ЗПДС) која гласи: “ступањем на снагу овог закона, град, општина преузима средства, права и обавезе досадашњих самоуправних интересних заједница у стамбеној области, основаних на њиховом подручју, уколико на други начин то није већ ријешено (став 1.). Град, односно општина, дужни су да ријеше радно-правни статус радника запослених у самоуправних интересним заједницама из става 1. овог члана према прописима о радним односима, у року од 90 дана, од дана ступања на снагу овог закона” (став 2.).

Овом се одредбом у дијелу којом се граду односно општини на чијој су територији основане самоуправне интересне заједнице у стамбеној области, намеће обавеза да ријеше радно-правни статус запослених радника у тим самоуправним заједницама по прописима о радним односима у наведеном року, има разумјети на начин да се радно-правни статус тих радника разријеша примјеном одредби Закона о раду („Службени гласник РС“, број 38/00 до 55/07-пречишћен текст - у даљем тексту: ЗР), као материјално-правни пропис који регулише права и обавезе из радног односа радника, а који је био на снази у вријеме доношења рјешења тужене које се захтјевом тужиље побија у овом спору.

ЗР-у у члану 1. став 2. прописује “да права и обавезе из радног односа настају с даном кад радник, на основу уговора о раду, ступи на рад код послодавца”, док је у члану 19. тог закона, прописана форма и садржај уговора о раду који поред осталог садржи “радно мјесто на коме се радник запошљава и мјесто рада са подацима о дужини и распореду радног времена” (тачка 4. тог члана).

Тужена је у овом случају побијаним рјешењем од 17.10.2007. године ретроактивно (уназад) почев од 25.9.2006. године преузела тужиљи у њену административну службу без распореда на одређено радно мјесто код које није ступила на рад, на који начин између њих није заснован радни однос, јер права и обавезе из радног односа, настају оног дана када радник ступи на рад код послодавца (чл. 1. ст. 2. у вези са чл. 19. став 2. тач. 4. ЗР). Наводи тужене у ревизији да тужиљу по Правилнику о организацији и систематизацији радних мјеста у административној служби није могла распоредити на одговарајуће радно мјесто и тиме да је била “технолошки вишак” због чега јој је престао радни однос по истеку отказног рока, нису основани из разлога, што тужена са тужиљом, а како је речено, није засновала радни однос јер тужиља није ступила на рад, па због тога се није ни могао спроводити поступак проглашења тужиље као “технолошког вишка”.

Из реченог произилази да другостепена пресуда нема недостатака на које указује ревизија, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Сходно томе, ревизија тужене је одбијена као неоснована (чл. 248. у вези са чл. 241. Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03 до 49/09, у даљем тексту: ЗПП).

Предсједник вијећа
Дарко Осмић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић